

SLOVENSKÁ PREMIÉRA

Didier CARON

FALOŠNÁ NOTA

DIVADELNÁ SEZÓNA 2024/25

5. premiéra Divadla bez masky
1. premiéra v sezóne

Divadlo bez masky je občianske združenie registrované
Ministerstvom vnútra SR 24.8.2022
reg. č. VVS/1-900/90-64358

Táto inscenácia vznikla v spolupráci
s Činohrou Slovenského národného divadla
s finančnou podporou Nadácie SPP.
Generálnym partnerom Činohry SND a Divadla bez masky je
Nadácia Tatra banky.

Didier Caron FAUSSE NOTE
svetová premiéra: 7. júla 2017
slovenská premiéra: 16. októbra 2024

OBSADENIE

Hans Peter Miller
León Dinkel

Emil HORVÁTH
Milan KŇAŽKO

REALIZAČNÝ TÍM

preklad a réžia
dramaturgická spolupráca
scéna a kostýmy
asistentka réžie
inšpicia
text sleduje
hudobná spolupráca

svetlá

zvuk

garderóba
maskérka

javiskový majster
technika
produkcia

Mária ZÁCHENSKÁ
Darina ABRAHÁMOVÁ
Simona VACHÁLKOVÁ
Martina BUCH
Naďa BRADÁČOVÁ (SND)
Martina BUCH
Gonzalo ARGÜELLO
Tomáš LACO
Viktor PETRÁŠ (SND)
Dávid STRIEŽENEC (V-klub)
Ján JANKÓ
Dávid STRIEŽENEC (V-klub)
Lucia GUCMANOVÁ (SND)
Simona KIJEVSKÁ
JAKUBEKOVÁ (SND)
Jaroslav MACKOV (SND)
Jozef MŇAČKO (SND)
Michaela GUOTH
Katarína ŠÚCHALOVÁ
Roman MARTINEC

POĎAKOVANIE ZA RADY A POMOC

Miroslav BARTKO
Zuzana BARYSZ
Ladislav BRÜLL
Mariana DOBROTOVÁ
hudobné štúdio FRUITS
Miriam KICĎIŇOVÁ
Mário KOŠÍK
Tomáš MAJLÁTH
Jozef MŇAČKO
Marián MOLČAN
Jana MULLEROVÁ
Rastislav PETRO
Oľga SURÁNOVÁ

ŠPECIÁLNE POĎAKOVANIE

Martina BUCH

Predstavujeme autora hry

Didier (Raphael Louis) Caron je na Slovensku pomerne neznáme meno, hoci má na husliach niekoľko strún, keďže je hercom, autorom, režisérom, scenáristom a desať rokov bol aj riaditeľom divadla Théâtre Michel v Paríži. V období jeho riadiťovania, v roku 2013, divadlo získalo tri prestížne ocenenia Molière za inscenáciu *Le Repas des Fauves*, ktorú režíroval (vrátane najlepšej inscenácie sezóny).

Ako herec je často obsadzovaný v divadle i v televízii, vo Francúzsku je verejne známy hlavne vďaka úlohe Roberta v sitcome *Blague à Part* na TV stanici Canal Plus.

Na základe režisérskych úspechov bol oslovený adaptovať pre divadlo kultové filmy *Madisonské mosty* (s nedávno zosnulým Alainom Delonom), *Kramerová versus Kramer*, *Zbohom Charlie*, *Účes pre dámy* a *Columbo*. Veľký úspech mala aj jeho réžia divadelnej klasiky *Klietka bláznov* v Théâtre de la Porte Saint-Martin.

Caron je autorom a režisérom komédií *Un Vrai Bonheur* (päťkrát nominovanej na ceny Molière v roku 2002), *Le Jardin d'Alphonse*, *Un Pavé dans la cour* a *l'Huître* (ktorá sa stále uvádza (pod názvom *Embrasse-moi idiot*). Zo žánru komédie vybočil svojou desiatou divadelnou hrou (nepočítame adaptácie filmov), drámou **Falošná nota** (*Fausse note*), ktorej prvú inscenáciu sám aj režíroval, sám v nej hral a navrhol do nej kostýmy.

“*Falošnú notu* som napísal vychádzajúc z dvoch osobných úvah: po prvé som chcel vyrozprávať príbeh o svojom otcovi, pretože v mojich hrách otec vo všeobecnosti chýba. Potom, čo som zvykol písať hry s mnohými postavami, som si dal výzvu napísať hru len pre dve postavy, aby som zisťil, či dokážem udržať divákov hodinu a pol v dramatickom napätí len pri dvoch protagonistoch. Pri písaní tohto diela ma neovplyvnil žiadny text, žiadne konkrétne dielo. Všetko mi diktovala moja fantázia. Téma holokaustu, judaizmu vo všeobecnosti, je v mojich scenároch viac-menej

vždy prítomná. Napísal som asi dvadsať hier, komédií, ako aj niekoľko adaptácií. Toto je po prvýkrát, čo som napísal skutočnú drámu. Priznám sa, že ma to veľmi bavilo a tiež priznávam, že sa mi písala ľahšie ako komédia! Zápletka sa mi zdá silná, nechal som sa ňou unášať”, povedal nám v rozhovore Didier Caron pri príležitosti slovenskej premiéry.

Hra *Falošná nota* mala svetovú premiéru na festivale Off d'Avignon v roku 2017, následne sa preniesla do Théâtre Michel, kde sa uviedla opakovane niekoľko sezón s rôznym obsadením. Inscenovaná bola postupne v mnohých európskych metropolách (Londýn, Rím, Amsterdam, Praha, Budapešť, Moskva, Minsk, Kyjev a ďalšie). V roku 2023 bola opäť uvedená na festivale v Avignone, v čase slovenskej premiéry bola na turné po francúzskych mestách.

Na turné je v čase písania týchto riadkov aj Caronova hra *Un Cadeau Particulier* po tom, čo ju rok uvádzali v Théâtre du Funambule. Na francúzskom turné bola aj jeho komédia *Sans Dessus De Sous* (v roku 2022). V parížskom Théâtre de la Contrescarpe sa stále uvádza jeho trinásta hra *Zola l'Infrequentable* inšpirovaná osobnosťou Émila Zolu. Jeho štrnástá hra *Un Conseil d'Ami* v Štúdiu Marigny sa prestala hrať po dosiahnutí 150 repríz a tiež je v súčasnosti na turné.

Jeho najnovšia (pätnásta) hra, komédia *Le Duplex* mala premiéru vo februári 2024 v Théâtre Marigny vo veľkej sále, hrala sa tam do konca roku. Plánované je aj turné po Francúzsku a adaptácie v zahraničí.

*Spracované na základe písomného rozhovoru s Didierom Caronom
v októbri 2024, aktualizované 6. 1. 2025*

Židovské orchestre v koncentračných táborech

Počas holokaustu existovali v koncentračných táborech židovské orchestre, ktorých väčšinu hudobníkov tvorili židia, boli nimi však aj Rómovia a ďalšie vyhladzované skupiny obyvateľstva. Orchestre zohrávali významnú úlohu v živote väzňov. Ich úlohy boli rôznorodé: slúžili pre zábavu pre dozorcov, mali pomôcť udržiavať disciplínu medzi väzňami, boli nástrojom nacistickej propagandy (hudba mala zmierniť hrozivý dojem z táborov pre návštevníkov), no slúžili aj ako forma psychologického mučenia na zvýšenie utrpenia väzňov. Týmto úlohám zodpovedajú aj príležitosti, pri ktorých orchestre hrávali: pri príchode a odchode väzňov, počas apelov (denných nástupov), pri pochodoch do práce, ale aj pri popravách a ďalších udalostiach ako boli transporty alebo selekcie.

Tieto orchestre boli zriadené v mnohých koncentračných táborech, vrátane Auschwitz-Birkenau, Dachau, Sobibor, kde sa stali súčasťou každodenného života. Hranie sa často konalo v rámci "zábavných" programov, ktoré mali za cieľ udržať dozor nad väzňami, „zlepšiť im náladu“ a poskytnúť im ilúziu normálnosti v neľudských podmienkach.

Orchestre hrávali rôzne druhy hudby, často podľa príkazov nacistických dozorcov. Repertoár bol rozmanitý a závisel od situácie, želaní dozorcov alebo konkrétnych udalostí. Rozdeliť sa dá do týchto hlavných kategórií.

Populárna a ľudová hudba

Hrávali sa nemecké ľudové piesne a populárne skladby tej doby (šlágre), ktoré poznali a mali radi nemeckí dozorcovia. Tieto skladby boli často veselé a hrali sa napríklad počas pochodov do práce alebo pri oslavách.

Klasická hudba

Na príkaz dozorcov orchestre často hrávali diela známych nemeckých a rakúskych skladateľov, ako napríklad Mozarta, Beethovena, Bacha, Schuberta či Straussa. Klasická hudba sa hrávala na príležitostných koncertoch alebo ako zvuková kulisa pre nacistických úradníkov a ich hostí.

Pochody a vojenská hudba

Nacisti často požadovali, aby orchestre hrali pochodovú hudbu, keď väzni nastupovali do práce alebo sa z nej vracali. Tieto skladby mali udržiavať disciplínu a zastrašiť väzňov.

Židovská a rómska hudba

V niektorých prípadoch orchestre zahrnuli do svojho repertoáru aj tradičné židovské alebo rómske piesne, hrávali ich však na želanie ostatných väzňov a nie nacistov. Tieto piesne mohli pre väzňov znamenať určitú formu úniku z drsnej reality, úľavu od krutého každodenného života, útechy a spojenia s ich kultúrnym dedičstvom. Táto hudba bola spôsobom, ako si zachovať aspoň kúsok svojej kultúry a identity v extrémne dehumanizujúcich podmienkach.

Hudba vytvorená väzňami

Niektorí hudobníci v táboroch dokonca komponovali vlastné skladby. Tieto originálne diela často reflektovali hrôzy a utrpenie života v táboroch, ale aj nádej, smútok a túžbu po slobode.

Pre hudobníkov hranie v orchestroch obvykle poskytlo určitú formu ochrany, pretože boli považovaní za cennejších ako ostatní väzni a tak sa vyhli okamžitému transportu na smrť. Tiež mali miernejšie pracovné podmienky alebo lepšie stravovanie, no aj tak stále čelili neustálemu násiliu zo strany dozorcov a mnohí z týchto hudobníkov nakoniec zahynuli.

LITERATÚRA

Shirli Gilbert: Music in the Holocaust: Confronting Life in the Nazi Ghettos and Camps, 2005

Joža Karas: Music in Terezín: 1941-1945, 1995/2002

Agáta Schindler: Malička slzička: Nacizmus a jeho ničivé dôsledky v životoch stredo európskych hudobníkov (1933 – 1945), 2017

Filozofický príbeh odpustenia

„Hovorí sa, že čas zahojí všetky rany. Môže však čas nahradiť odpustenie?“, pýta sa **Dagmar Smreková** vo svojej knihe Filozofický príbeh odpustenia, v ktorom sa zaoberá teoretickou reflexiou fenoménu odpustenia. A ďalej sa pýta: „Čo je to odpustenie? Čo nás vedie k tomu, aby sme odpúšťali? Odpúšťame vinu alebo vinníkovi? Možno si robiť nárok na odpustenie? Možno odpustiť všetko? Ak raz niečo považujeme za morálne neprípustné ako sa môže stať predmetom odpustenia?“ Pri pátraní po odpovediach Smreková čitateľom ponúka syntézu svojho doterajšieho historicko-filozofického bádania od antiky až po francúzsku filozofiu 20. storočia.

Platón vnímal trest ako prostriedok na odbremenenie duše od zla. Ak je zločinec spravodlivo potrestaný, jeho duša sa stáva lepšou. Trest zaistuje, že sa stávame rozvážnejšími a spravodlivejšími. Trest je potrebný nielen na obnovenie porušeného poriadku, ale slúži aj k náprave samotného vinníka. Čo však ak nebol potrestaný? Platón tvrdil, že nepotrestaný zločinec možno trpí viac ako než ten, kto bezprávie podstúpil.

Aristoteles nahliadal na spravodlivosť ako rovnosť, pričom trest je nástrojom, akým sa dá dosiahnuť. Zrieknutím sa trestu, teda bezpodmienečným odpustením, by sme pripustili nespravodlivosť.

Hegel podľa Smrekovej tvrdil, že v spoločnosti, kde neexistujú sudcovia a zákony, trest má formu pomsty. Vinník by nemal byť zbavený dôstojnosti. Hegel tiež vyzdvihoval význam priznania.

Immanuel Kant odlišuje právny trest a trest morálny. Odpustenie chápe ako nástroj na zabránenie nenávisti a subjektívnej pomsty. Zdôrazňuje, že žiadentrestbynemalprameniťvnenávisti. Vinníknesmieostaťnepotrestaný.

Filozofické úvahy o spravodlivosti, treste a odpustení po druhej svetovej vojne sa vyvíjali v kontexte hlbokých morálnych a etických otázok, ktoré vojna vyvolala, špecificky zoči-voči zločinom proti ľudskosti.

Podľa **Vladimira Jankélévitcha** je odpustenie možné len vtedy, ak vinník uzná svoju vinu a prejaví úprimnú ľútosť. Bez tohto priznania a pokánia považoval odpustenie za “zlý žart”, čo naznačuje, že skutočné odpustenie si vyžaduje aktívnu účasť oboch strán. Akt odpustenia chápal ako zbavenie vinníka bremena dlhu za spáchané zlo. Zároveň tvrdil, že niektoré zločiny, najmä tie spojené s genocídou a inými hrubými porušeniami ľudských práv, sú neodpustiteľné. V jeho očiach sú tieto činy morálnym zlom, ktoré presahuje rámec bežnej spravodlivosti a nemôže byť ospravedlnené ani odpustené.

Jacques Derrida tvrdí, že pravý význam odpustenia spočíva v schopnosti odpustiť neodpustiteľné. To znamená, že skutočné odpustenie sa týka situácií, kde sú činy tak závažné, že sa zdajú byť mimo dosahu akéhokoľvek ospravedlnenia alebo zmierenia. Týmto spôsobom Derrida otvára diskusiu o morálnych a etických aspektoch odpustenia a jeho významu v medziludských vzťahoch.

Hana Árendtová schopnosť odpustenia chápe ako možnosť vykúpenia sa z nezvratnej situácie. Trest nestavia do opozície k odpusteniu, podľa nej ide o inú možnosť riešenia situácie. Ľudia podľa nej nie sú schopní odpustiť to, čo nemôžu potrestať. Zároveň však nedokážu odpustiť neodpustiteľné, pretože toho jednoducho nie sú schopní. Tiež tvrdí, že je nesprávne pokladať Boha za jediného, kto má moc odpúšťať. Podstatu tejto moci treba hľadať vo vzťahu dvoch ľudí, ktorý potom môžu následne dúfať aj v odpustenie od Boha. Akt odpustenia podľa Árendtovej potvrdzuje dlh vinníka, jeho vinu. Základom bezpodmienečného odpustenia je veľkodušnosť.

Na záver svojej práce dochádza Smreková k záveru, že odpustiť znamená nesplácať rovnaké rovnakým, nereagovať na násilie násilím, potlačiť v sebe nevraživosť a pomstychtivosť. Odpustiť znamená odpovedať na zlo dobrom, aj keď si uvedomujeme, že sme v práve. Odpustením sa zriekame dobrovoľne svojich nárokov, výkonu svojho práva a poznášame sa nad utrpenú krivdu. „To, čo obeť vedie k tomu, aby odpustila, je v konečnom dôsledku jej neprekonateľný a bratský súcit s ľudskou biedou páchatela, ktorý zostáva so svojím previnením osamotený a preto potrebuje pomoc.“

Spracované podľa Dagmar Smreková: Filozofický príbeh odpustenia, vydavateľstvo IRIS 2017

Príklady odpustenia v histórii

História ponúka množstvo príkladov odpustenia, ktoré ilustrujú rôzne aspekty tohto zložitých procesov. Tu sú niektoré významné prípady:

Corrie ten Boom

Po druhej svetovej vojne sa holandská aktivistka Corrie ten Boom stala známou svojím odpustením dozorcov SS, ktorí ju a jej rodinu prenasledovali. Po vojne, keď sa stretla s jedným z týchto dozorcov, dokázala mu odpustiť, hoci prežila traumatické zážitky v koncentračnom tábore. Ten Boom povedala: „Odpustenie je prepustením väzňa na slobodu, a zistením, že tým väzňom sme boli my sami“

Nelson Mandela

Po 27 rokoch väzenia za boj proti apartheidu sa Nelson Mandela stal symbolom zmierenia v Južnej Afrike. Po svojom oslobodení sa zasadzoval za národné zmierenie a odpustenie voči tým, ktorí ho prenasledovali, čím pomohol predísť krvavým konfliktom v krajine.

Abraham Lincoln

Americký prezident Abraham Lincoln sa po občianskej vojne snažil o zmierenie medzi severom a juhom. Jeho prístup k odpusteniu a obnove národa bol kľúčový pre zjednotenie krajiny po ťažkých konfliktoch.

Ján Pavol II.

Pápež Ján Pavol II. verejne odpustil atentátnikovi, ktorý sa pokúsil o jeho vraždu v roku 1981. Tento akt odpustenia bol významným gestom, ktoré ukázalo silu milosrdenstva a zmierenia.

Mária Záchenská

je francúzska režisérka, herečka a prekladateľka slovenského pôvodu. Narodila sa v Banskej Bystrici. Divadelnú réžiu vyštudovala na pražskej DAMU. Už počas štúdia dostala za inscenáciu Turgenevovej hry *Večer v Sorrente* cenu za réžiu na Medzinárodnom festivale divadelných škôl v Brne. Po promócií odišla na stáž do Paríža, kde zostala pracovať a založila si rodinu.

Za svoju 30 ročnú kariéru vytvorila desiatky divadelných réžii v nasledovných divadlách a pre tieto divadelné festivaly: Théâtre L'étoile du nord, Théâtre de l'Echangeur, Théâtre de l'Opprimé, Théâtre de la Tempête, Festival de la Luzège, Le Tarmac, CdBM le Perreux, SN de Valenciennes, Ouagadougou, Divadlo v Řeznické (Praha), Divadlo Na Zábradlí (Praha), Divadlo Aréna (Bratislava) a ďalšie.

Z umeleckých prekladov treba spomenúť hry Daniela Besseho *Riaditelia*, ktorú v roku 2005 uviedla Činohra SND.

V súčasnosti Záchenská pôsobí ako riaditeľka Théâtre de Morsang v Paríži.

V Divadle bez masky okrem *Falošnej noty* režírovala inscenáciu *Vyučovanie dony Margarity* (2023).

Simona Vacháľková

študovala na škole úžitkového výtvarníctva v Bratislave, odbor čipkárskej a textilnej tvorby u prof. J. Bergera, J. Saboovej, K. Pichlera a na VŠMU u prof. M. Čorbu a prof. J. Cillera.

Profesionálne debutovala už ako študentka v inscenácii SND *S vylúčením verejnosti* (1992, réžia V. Strnisko). Vytvorila stovky kostýmov do desiatok činoherných, operných a baletných in-

scenácii v slovenských divadlách (Bratislava, Trnava, Nitra, Banská Bystrica, Košice), ale aj v Českej republike (Praha, Brno, Ostrava). Spolupracovala pritom s renomovanými divadelnými režisérmi ako V. Strnisko, R. Polák, V. Klimáček, E. Horváth, J. Nvota, S. Ferancová, I. Holub, K. Vosátko, J. Luterán, S. Daubnerová, J. Ďurovčik, M. Chudovský, M. Poláková a ďalší.

Ako kostýmová výtvarníčka sa podieľala na viacerých filmoch (*Advent, Vyhnci, Smutný valčík, Nebo nad Pressburgom, Obrazy z malomesta, Nedodrzaný sľub, Viditeľný svet, Spiaci účet, Najšťastnejší z troch, Projekt Alfa, Rukojemník*), rozprávkach (*Johankino tajomstvo, Kovladov dar*) a televíznych seriáloch (*Kriminálka 5 C, Horúca krv, Nesmrteľní*). Spolupracovala pri nich s režisérmi J. Nvotom, J. Rihákom, P. Krištúfkom, J. Chlumským, L. Dittrichom, P. Mikulíkom, M. Lutherom a ďalšími. Participovala aj na niekoľkých ročníkoch Plesu v opere, Galavečeroch OTO a na desiatkach reklamných spotov s režisérmi ako G. Marojevič, J. Johanides, F. A. Brabec, J. Hanych, Struhár, J. Steindler a manželia Reimannovci.

Od roku 2017 učí na Katedre scénografie VŠMU, kde v ateliéri scénografie učí divadelný a filmový kostým a kostýmovú realizáciu. V roku 2010 bola nominovaná na cenu Slnko v sieti za kostýmovú výpravu do filmu *Nedodrzaný sľub*. Pre Divadle bez masky navrhla kostýmy do inscenácie *Služky* (2023) a scénu a kostýmy do inscenácie *Falošná nota*.

Darina Abrahámová

absolvovala štúdium divadelnej a filmovej vedy na VŠMU. Už predtým však aktívne pôsobila ako herečka. Sprvu ako členka súboru Radošinského naivného divadla, od roku 2010 účinkuje v divadle GÚnaGU. V oboch pritom pôsobila aj ako dramaturgička.

Po absolvovaní štúdií začala pôsobiť v SND ako lektorka dramaturgie, neskôr ako šéfdramaturgička. Dve sezóny zastávala post dramaturgičky i v Mestskom divadle Žilina. Od sezóny 2012/2013 znovu pôsobí ako dramaturgička Činohry SND (jej dramaturgický projekt inscenácie *Fanny a Alexander* získal ocenenie Dosky za najlepšiu inscenáciu sezóny 2015/2016).

Dramaturgicky spolupracovala aj s bratislavskými divadlami Elledanse a V podpalubí. Spoluzaložila súťaž autorských dramatických textov *Dráma* a festival *Nová dráma*. Pôsobila tiež v dramaturgii festivalu *Kremnické gagy*.

Z jej televiznej hereckej práce stojí je známa z filmov *Ženské oddelenie*, *Čierna ovca* a účinkovanie v seriáloch *Ordinácia v ružovej zahrade*, *Horúca krv*, *Za sklom*, *Kriminálka Kraj*.

V pražskom divadle Studio DVA režírovala inscenácie *Noční spoje*, *Sex pro pokročilé* a najnovšie *Milostné dopisy*.

Popri dramaturgii, réžii a hraní aj prednáša na medzinárodnej vysokej škole BISLA.

súpis dramaturgie v SND: <https://snd.sk/profil/1457/darina-abrahamova>

Emil Horváth

absolvoval herectvo na VŠMU v Bratislave v roku 1968. Bol členom Divadla SNP v Martine (1968 – 1976), potom Novej scény v Bratislave (1976 – 1983). Od roku 1983 je členom Činohry SND, kde stvárnil množstvo postáv. Dlhé roky sa venoval aj divadelnej réžii. Na VŠMU učil 30 rokov. V júni 2005 bol vymenovaný za vysokoškolského profesora v odbore divadelné umenie a veda. V rokoch 2011-13 bol riaditeľom Činohry SND. Účinkoval v nespočetnom množstve filmov, TV seriálov, TV a divadelných inscenácií.

Ocenenia:

1973 Cena Janka Borodáča za postavu Rjumina v hre M. Gorkého *Letní hostia*

1974 Cena Zlaté slnko 12. filmového festivalu mladých Trutnov za stvárnenie postavy Dušana vo filme *Dolina* a Igora vo filme *Deň slnovratu*

1987 Cena A. Bagara za rok 1986 za postavu Ing. Zilova v inscenácii hry A. Vampilova *Lov na kačice*

1991 Výročná cena za výkon v inscenácii *Chrobák v hlave* a za réžiu hry A. Camusa *Caligula*

1999 DOSKY za postavu Starčeka v inscenácii *Stoličky* od Eugena Ionesca

2000 Cena Jozefa Kronera za rok 1999 za postavu Starčeka v inscenácii E. Ionesca *Stoličky*

2001 Cena Literárneho fondu za postavu Starčeka v inscenácii E. Ionesca *Stoličky*

2005 Rad Ľudovíta Štúra II. triedy za významné zásluhy v oblasti rozvoja kultúry

2010 Cena Literárneho fondu za celoživotnú tvorbu

2017 Cena Literárneho fondu za postavu Petra Williamsona v inscenácii hry *Apartment v hoteli Bristol* s prihliadnutím na postavu pána Labaša z inscenácie *Spievajúci dom*

Milan Kňažko

Absolvoval štúdium herectva na Vysokéj škole múzických umení v Bratislave. V rokoch 1968-70 študoval ako štipendista na Medzinárodnej divadelnej akadémii v Nancy vo Francúzsku. V rokoch 1970-71 bol členom Činoherného súboru Divadelného štúdia (Divadlo na Korze), ktoré sa v roku 1971 začlenilo do Divadla Nová scéna. V rokoch 1985-90 bol členom činoherného súboru SND. V novembri 1989 sa stal spolu-za kladateľom občianskeho hnutia Verejnosť proti násiliu. Od januára do júna 1990 bol dekanom Divadelnej fakulty VŠMU, poslancom Snemovne ľudu Federálneho zhromaždenia ČSFR a zároveň poradcom prezidenta ČSFR Václava Havla. V rokoch 1992-93 bol ministrom zahraničných vecí SR, v rokoch 1994-98 poslancom Národnej rady SR a v rokoch 1998-2002 ministrom kultúry SR. V rokoch 2002-18 bol prezidentom Medzinárodného filmového festivalu Bratislava. Od januára 2003 do februára 2007 bol generálnym riaditeľom TV JOJ. Účinkoval v nespočetnom množstve filmov, TV seriálov, TV a divadelných inscenácií.

Ocenenia:

1992 Komandér Rádu umenia a literatúry (Francúzsko)

2003 Dôstojník Rádu čestnej légie (Francúzsko)

2010 Hercova misia (Slovensko)

2016 Cena Thálie za výkon v monodráme *Shylock* Divadla Na Jezerce (Česko)

2024 Cena Thálie za celoživotnú tvorbu

ZABÍJAJTE POPIERAČOV KLIMATICKÝCH ZMIEN

OLGA BELEŠOVÁ — SANDRA LASOKOVÁ
VERONIKA MÉSZÁROSOVÁ — JANA HOLKOVÁ — ADRIANA MORAVČIKOVÁ

preklad a dramaturgia
MÁRIO DRGOŇA

videoprojekcie
MÁRIA PINČIKOVÁ

réžia
JAKUB MATEJČÍK
choreografická spolupráca
SILVIA SVITEKOVÁ

scéna
ZUZANA ČUPAJOVÁ
hudobná dramaturgia
JURAJ BOLP

kostýmy
DANIELA MESÁROŠOVÁ
grafika
MICHAL ŠUMICHRASŤ

Vyučovanie Dony Margarity

autor Roberto Athayde
preklad Lucia Boršanová
réžia Mária Záchenská
dramaturgia Roman Martinec
scéna Michal Lalinský
kostýmy Marina Žiaková
foto Anikó Szudorová

účinkuje **OLGA BELEŠOVÁ**

[v]klub

NÁRODNÉ OSVETOVÉ CENTRUM

Michal Babiak - Milan Malinovsky

TAKMER PYŠNÁ PRINCEZNA

rodinný muzikál

od 1.6.2024

v DK Ružinov

scenár **Michal Babiak**

námet, hudba a texty piesní **Milan Malinovsky**

choreografia **Adriana Pinková**

scéna a kostýmy **Martin Kotúček**

réžia **Ivan Blahút**

predaj vstupeniek

GoOut ticketportal

vizuál **Laura Kupečková**

ďakujeme partnerom

Nadácia

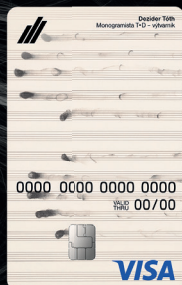
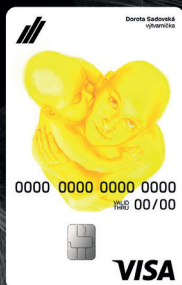
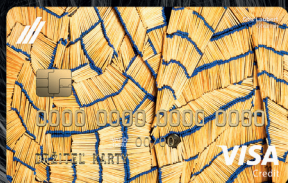
otcovia dcéry

DERMACOL
PRAGUE

TERAZ.SK

CITYLIFE.SK
ČO SA DEJE V BRATISLAVE A OKOLÍ

Predstavujeme vám novú kolekciu platobných kariet s dielami slovenských umelcov

Príďte si po unikátny dizajn platobnej karty aj vy.

manifest.sk

ma.
ni.
fest^{TB}

www.divadlobezmasky.sk

texty napísal a bulletin zostavil
vizuál a fotografie
z predstavenia
fotografie zo skúšok
a fotografia Márie Záchenskej
fotografia Carona Didiera
fotografia Simony Vacháľkovej
fotografia Dariny Abrahámovej

Roman MARTINEC

Bara PODOLA

Roman MARTINEC

archív C. D.

archív S. V.

internet